

THƯ GỬI DẤU YÊU (3)

Một tin không mấy vui vừa đến với em. Thiên hạ xì xầm về anh nhiều thứ lắm. Họ bảo, anh rất lãng mạn, tình ái tràn ngập. Yêu anh chỉ rước khổ vào thân.

Em như phốt lờ. Chuyện riêng của mình mà người ta cứ muốn trở thành chuyện chung. Chắc ghanh đấy! Ghen với hạnh phúc của em đó. Em nói với họ, em rất yêu sự lãng mạn của anh. Như thế là em đã khóa miệng họ lại, anh không cần phải đấm chính đầu! Người nào yêu quý anh thì em yêu quý người đó. Còn người nào đó kị anh, thì em phải cảm hóa để họ sẽ thương mến anh, như em trân quý anh. Đừng bao giờ giữ khoảng cách với em. Mọi chuyện, anh có thể bày tỏ cùng em. Anh đâu biết, em hiểu nhớ nhiều vấn đề. Nhưng sẽ không năn nỉ anh đâu. Những điều áp ứ của em sợ không giữ nổi được lòng anh. Cô nào có trong tim anh, em sẽ ganh tị và rất tự ái. Nhưng, cũng không thể phủ nhận là em rất ngưỡng mộ người đó.

Hạnh phúc vốn đã ngắn ngủi, mà giận hờn càng làm cho ngắn ngủi hơn. Nếu yêu một người nào thì hãy vui tận cùng người đó. Em đã nuôi giữ điều đó từ lâu. Nhưng bây giờ, thì em nghi ngờ, làm gì có hạnh phúc thật. Cũng như làm gì có định mệnh. Chỉ là từ ngữ thôi. Thứ từ ngữ dùng để đánh lừa mình và đánh lừa người. Chắc anh đang cười em. Anh nói: Con bé này dư thì giờ nói chuyện bâng quơ, làm phí phạm thì giờ của anh, mà thì giờ của anh thì rất cần thiết. Nhưng, anh ơi! Em cũng đáng nghi về sự bận rộn của anh lắm. Thèm được nói chuyện với anh nhiều, nhưng anh đã không thèm nói.

Đời sống, ngoài kia vốn đã bình dị, chỉ có em bình dị. Và chẳng thể bình dị để yêu được em ư? Hãy nói cho em biết. Bóng và người đuổi nhau, ai sẽ thua hờ anh? Anh rất phóng khoáng và dễ tha thứ với mọi người. Nhưng mà anh sẽ rất hẹp hòi với em. Thì thôi, khi nào anh tạm lắng đi những muộn phiền với em thì tự nhiên anh sẽ lại thương em nhiều hơn. Em vốn giỏi chịu đựng. Em sẽ chờ đợi ở anh được điều đó.

Điều em nghĩ, quả đúng, máy thu âm đã ghi đủ những lần anh gọi. Em mở nghe nhiều lần giọng nói của anh đến thuộc lòng. Một giọng nói từ tốn, đã cuốn hút em từ thanh âm đầu tiên. Ấy thế, mà từ lâu em vẫn nghĩ, mình không ghét ai, nhưng sẽ không thương yêu ai bao giờ.

Em chợt nhớ, lúc này anh ít cười, trông anh buồn bã. Tin một người bạn tự vẫn chết, làm em bàng hoàng. Đời sống dù là thụ động hay sống động thì cũng dễ yêu như nhau. Tại sao phải chối bỏ nó. Qua bao nhiêu lần khó nhọc, bôn ba, mới đến được xứ người.

Cuối cùng sao lại chọn một giải thoát bình thân như vậy. Vực khiến em so sánh đến một thương yêu của em. Anh cũng gian truân, cực nhọc, cũng xoay chân vào cơn lốc rất bão dữ của đời sống nơi đây, nhưng anh nào có bị quật ngã thảm thương.

Có một khoảng thời gian thật lắng đọng trong đời sống của em, em vẫn tự hào, em là tiên. Vì tiên, thì không mắc nợ ai, và cũng chẳng ai mắc nợ tiên. Mỗi lần đi đến đám đông, ai trêu ghẹo gì em, em cũng chỉ cười thật ngọt, cười thật ngon. Chẳng rung động, vương bận. Nhưng không ngờ, một thoáng sơ hở của em thôi, thì em quay ra mắc nợ anh. Em mắc nợ một người bạn rộn nhứt. Và cũng là một người lạnh nhứt nữa. Em không biết, vì em vụng dại, hay vì em tự hào quá đáng, nên trời phạt em trả nợ cho anh. Có đôi lúc em thật bức mình, muốn trốn nợ lắm. Nhưng em biết có trốn cũng không thoát. Bởi tên chủ nợ có nhiều lúc dễ ghét đó, nhưng cũng có một vài lần hấn rất dễ thương. Nhất là cú ngôn của hấn, tán tỉnh thật điệu... Anh... em thật là ghét, ghét anh lắm. Anh đã làm xáo trộn cả đời sống của em. Có cả một tuần, em không nghĩ đến anh, chỉ nghĩ đến đến may một cái áo dài mới thật đẹp, chỉ nghĩ đến những điều thật dịu hồng. Và mỗi lần anh bắt chợt hững hững đến, thì em vội vàng đẩy bật anh ra, nhắm mắt lại, nghĩ lung tung. Nhất định không cho anh quấy nhiễu.

Nhưng rồi, cũng lại có lúc như bây giờ đó, em chẳng muốn đẩy bật anh ra. Thì thôi anh cứ quấy nhiễu em đi. Em sợ gì chứ: Thua anh ư! Nhất định là em sẽ không chịu thua anh nữa. Nhưng nhường anh thì em nhường.

Anh. Lúc này, hình như em hơi nhõng nhẽo với anh, em lớn đầu còn hư thân. Đột nhiên nhớ anh vô cùng. Em muốn cắn anh một miếng. Em cắn anh nghe. Đau không? Thôi em không đùa nữa. Trả anh về với thì giờ bận rộn của anh.

Có một lúc đột nhiên, em muốn để dành lại tất cả. Em để dành lại nỗi bức rức quấy phá trong em từng mỗi ngày đi qua. Bằng cách em không viết thư thăm anh, mặc dù em rất thèm cây viết trên tay, thèm nghiêng một bên đầu, nắn nót từng chữ viết cho anh. Cũng lại có một lúc, em gọi thăm anh. Nhưng, mong anh đừng có ở nơi mà em gọi. Tự dưng, em muốn nuôi cơn nhớ trong em thật đầy. Và em muốn miệt mài nghĩ đến anh, nghĩ không ngừng đọng, không ngắt quãng.

Đáng lý, em không nên nói những điều này với anh. Bởi lẽ, em sẽ tiếp tục thua, và anh sẽ tiếp tục cười em... Anh cười em ngây dại. Anh cười si tình, nhưng mà chữ đã viết xuống, và ý tưởng đã trái bày, em bỗng đứng lười bôi xóa. Thì thôi. Anh cứ đọc ý nghĩ của em đi. Nếu muốn cười em thì cứ tự nhiên cười. Em không đền anh đâu.

Có những lúc như bây giờ đó. Anh cứ bận rộn và em cứ quẩn quít anh.

Lại có một điều khác rất buồn cười. Em quen anh khá lâu. Vậy mà, mỗi khi gọi điện thoại nói chuyện với anh, em vẫn hụt hơi. Tim em vẫn đập mạnh, vẫn hồi hộp. Em nói lắp bắp, em vụng về một cách dễ ghét. Và lần nào gác máy điện thoại xuống, em cũng tự trách em thậm tệ. Nhưng, dĩ nhiên, lỗi ở anh một phần nào. Có lúc anh dễ hiểu như một tờ giấy trắng, lúc anh lại khó hiểu như một cuốn sách khó đọc. Thôi thì mọi điều, cứ

để em hiểu lấy. Cảm nhận nào, thì em cũng rất yêu thương anh. Nhưng, lần này thì anh phải chịu mất thì giờ thêm cho em một tí. Ráng đọc bài thơ em mới diễn đạt gởi đến anh.

*Em, vườn đêm cô quạnh
Anh, bướm lạ lạc đường khuya
Hoa khép sâu cánh mới
Bướm dừng chân nơi đâu:
Sương ẩm giọt mềm môi...
Thờ ơ câu hát xẩm
Để xay lời, đỡ khóc bi ai
Hoa giật mình...
Bướm nghiêng cánh đậu
Đôi chân hoang mời gọi
Bàng hoàng lá võ dưới thân khuya
Em, vườn đêm nệm gió
Anh, bướm lạ tìm quên
Ngủ trên đài hoa vỡ
Long lanh giọt lệ ngân hà
Tiếc vườn đêm hoa tàn, bướm rủ
Trần luân - hoa một kiếp
Phù vân - bướm một đời
Vườn đêm như cõi tạm mệnh mang
Chờ sáng, sao khuya khóc giọt người.*